

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **Emporia Style Kft.**, IČO 01-09-1740422
sídlem 1012 Budapešť, Márvány u. 17, Maďarská republika
zastoupen advokátem Mgr. Danielem Maškem
sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č.j. MPO 34228/19/31300/31000

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019 č.j. MPO 34228/19/31300/31000 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11. 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Daniela Maška, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení, popř. moderování výše pokuty, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č.j. MPO 34228/19/31300/31000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí puncovního úřadu ze dne 26. 3. 2019, sp. zn R-68/2019-Ko-12 (dále jen „rozhodnutí I.stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 125.000 Kč za naplnění skutkové podstaty přestupků dle § 43 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 539/1992 Sb., o puncovnictví a zkoušení drahých kovů (puncovní zákon), ve znění účinném od 1. 7. 2017 do současnosti (dále jen „puncovní zákon“), a uložena povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobce namítal, že žalovaný při rozhodování o přiměřenosti výše pokuty pouze konstatoval, že je zcela zřejmé, že puncovní úřad přihlédl mj. k povaze a závažnosti přestupku, avšak tento závěr žádným způsobem blíže neodůvodňuje. Z rozhodnutí I. stupně naopak tato skutečnost žádným způsobem nevyplývá. Puncovní úřad pouze formálně uvádí, že přihlédl k ust. § 37 a násl. zákona o přestupcích. Pouhý odkaz na ustanovení § 37 zákona o přestupcích, kdy chybí jakékoli podrobnější odůvodnění konkrétních úvah, ze kterých puncovní úřad vycházel při rozhodování o výši uložené pokuty, však nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí o výši uložené pokuty. Puncovní úřad navíc v rozhodnutí I. stupně uvádí, že dále přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Polehčující a přitěžující okolnosti se však posuzují již v rámci postupu dle ustanovení § 37 zákona o přestupcích. Uvedené tedy nasvědčuje tomu, že puncovní úřad pouze formálně uvedl odkaz na ustanovení § 37 zákona o přestupcích, aniž by se zabýval jeho obsahem, neboť zřejmě ani nevěděl, že posouzení polehčujících a přitěžujících okolností je již součástí postupu dle ustanovení § 37 zákona o přestupcích.
3. Dále žalobce upozornil, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že vzhledem k tomu, že interní směrnice přijatá žalobcem za účelem dosažení nápravy zjištěných nedostatků neobsahuje datum přijetí, tak ji nelze považovat za platnou, a směrnici jako takovou proto nelze považovat za dostatečné opatření k předcházení možného budoucího porušení zákona. Žalobce je přesvědčen, že skutečnost, že přijetí směrnice není výslovně datováno, nemůže mít sama o sobě vliv na její platnost, kdy informace o přijetí směrnice byla všem dotčeným zaměstnancům a jiným pracovníkům žalobce sdělena v okamžiku seznámení s touto směrnicí. Úvaha o nedostatečnosti interní směrnice proto nemůže obstát.
4. Žalovaný uvedl, že uložená pokuta zcela jistě není likvidační, aniž by tento svůj závěr jakýmkoli způsobem odůvodnil, přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by žalovaný či puncovní úřad přihlíželi k rozhodným skutečnostem, a to zejména k majetkovým poměrům žalobce, ačkoli v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu platí, že správní orgány musí zkoumat majetkové poměry tam, kde není zcela zřejmé, že by nemohlo dojít k existenčnímu ohrožení pachatele nebo jeho podnikání.

Žalobce je přesvědčen, že riziko likvidačního působení pokuty na svoji osobu na základě spisového materiálu vyloučit nelze.

5. Dle žalobce je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a v rozporu s právními předpisy. Puncovní úřad výrazným způsobem překročil meze volného správního uvážení při rozhodování o výši uložené pokuty, kdy uložená sankce je nepřiměřeně vysoká, čímž se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil nebo snížil uloženou pokutu, popř. upustil od jejího uložení.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky žalobce neshledává opodstatněnými, jelikož vycházel pouhého výňatku odůvodnění a nerespektuje jej jako jeden celek. Puncovní úřad vycházel ze znění § 37 zákona a přestupcích. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil povahu a závažnost spáchaného provinění. Žalovaný se zabýval mimo jiné maximální možnou zákonnou výší pokuty, kterou lze za spáchané provinění uložit, což je jedna ze skutečností prokazující povahu a závažnost přestupku. Mezi další skutečnosti patří, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo úmyslně, což žalovaný i puncovní úřad neopomněli uvést. Zdůrazněna byla polehčující okolnost, tedy součinnost žalobce, jakož i okolnost přitěžující- spáchání více přestupků. Odůvodnění pokuty je dle žalovaného zcela dostatečné.
7. Žalobce se dopustil spáchání dvou přestupků, což bylo posouzeno jako přitěžující okolnost s tím, že tato okolnost byla zohledněna i v rámci odůvodnění pokuty. Dle § 41 zákona o přestupcích se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Nejzávažnější a nejpřísněji trestným přestupkem je nepochybně neoznačení šperků ve smyslu § 43 odst. 2 puncovního zákona. Skutečnost, že se jedná o nedbalostní pochybení, není polehčující okolností ve smyslu ustanovení § 39 zákona o přestupcích. Skutečnost, že se žalobce dopustil vícero přestupků, je přitěžující okolností dle § 40 zákona o přestupcích. Podle § 41 odst. 2 zákona o přestupcích, jsou-li projednávány společně dva nebo více přestupků, může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že se horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součástí horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. Pokud tedy v daném případě byla uložena pokuta při dolní hranici základní sazby, nejedná se o pokutu nepřiměřeně přísnou.
8. Výše uložené pokuty není likvidační, pokuta je ale dostatečně vysoká, aby odradila žalobce od dalšího protiprávního jednání, a zároveň mu umožnila pokračovat v podnikání. Pokuta v likvidační výši představuje v zásadě „nejtvrdší“ případ zásahu do majetkových poměrů. Žalobce především nedoložil podklady prokazující likvidační charakter uložené pokuty. Správní orgán si o majetkových poměrech žalobce učinil úsudek sám. I pokud by se správní orgán domníval, že minimální výše sankce je likvidační, nemůže dle současné soudní praxe upustit od uložení sankce a uloží sankci v minimální výši (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Ads 224/2014 - 41). Dle judikatury nejnižší pokuty nemohou nikoho likvidačně ohrozit. Pokuta může mít likvidační charakter podle judikatury správních soudů jen v případech závažnějších pokut. Podle žalovaného je uložena pokuta vyměřena při dolní hranici zákonného rozpětí, nemá

likvidační povahu a je přiměřená. Pouhé nedostatečné odůvodnění majetkových poměrů při ukládání pokuty v dolní hranici zákonného rozpětí nemůže založit nezákonnost celého rozhodnutí. S ohledem na závažnost přestupků a jejich celkové množství, a to i vzhledem k polehčující okolnosti, považuje žalovaný pokutu ve výši 125 000 Kč za zcela přiměřenou, v mezích správního uvážení a v rozhodnutí řádně odůvodněnou.

Obsah spisu

9. Z protokolu o inspekci ze dne 17. 1. 2019 vyplývá, že předmětem kontroly bylo dodržování puncovního zákona v kontrolované provozovně, kontrola proběhla 15. 9. 2018 – 13. 1. 2019. Byly zjištěny závady. V protokolu je uvedeno, že v rámci živého vysílání na TV Barrandov nabízel žalobce k prodeji dne 15. 9. 2018 zboží označené jako „... 10K Gold Ring...“. Následně na základě stížnosti spotřebitele, kterou podal dne 23. 10. 2018, přijal puncovní úřad k dodatečné puncovní kontrole 1 kus šperku deklarovaného na prodejním dokladu č. 4987668 jako „18 Gold Vouture Singapore Chain 0,68g, 0,68 gms“. Tato puncovní kontrola zjistila následující skutečnosti. Jedná se o řetízek hmotnosti 0,75 g a ryzosti 416/1000 Au. Řetízek byl označen vyražením „10 K“, což v karátech odpovídá zjištěné ryzosti 416/1000 Au. Stejně označení bylo umístěno i na visáčce na řetízku zavěšené. Dne 13. 1. 2019 provozovatel při TV prodeji nabízel k prodeji zboží označené jako „... metal 9 K gold...“, tedy o ryzosti 375/1000 Au. Vzniklo podezření, že provozovatel výše uvedeným jednáním ve třech případech porušil ust. § 3 odst. 3 za doplnění ust. § 5 puncovního zákona, neboť do ČR není dovoleno za účelem obchodování dovážet zboží ryzosti nižší než je u zlatého zboží ryzost 585/1000 Au. Dne 14. 10. 2018 provozovatel při TV prodeji nabízel k prodeji zboží označené jako „Zlatý řetízek, 45,72 cm, 0,62 g“ a dne 8. 1. 2019 pak při TV prodeji nabízel provozovatel k prodeji přívěsek označený jako „přívěsek – zlato s tanzanitem a diamantem, 0,34 karát, váha 0,378 gram“. Zboží tedy bylo v obou případech bez označení příslušné ryzosti. Vzniklo podezření, že tímto jednáním provozovatel porušil ust. § 40 odst. 2 puncovního zákona.
10. Žalobce dne 1. 2. 2019 sepsal vyjádření k protokolu o inspekci, ve kterém uvedl, že si je vědom pochybení ohledně prodeje zboží s nižší ryzostí, než je povolené v ČR. Rovněž uznává, že pochybili v případě označení zboží k prodeji. Vyjádřil lítost k této situaci a přislíbil, že se bude snažit podobným případům předcházet. Žalobce uvedl, že aby v budoucnu nedocházelo k podobným mimořádným excesům, vypracoval směrnici pro prodej šperků. Směrnice vychází jak z povinností stanovených puncovním zákonem, tak ze sdělení předsedkyně puncovního úřadu ze dne 6. 6. 2018, č.j. PUNC 2727/2018 OPI. Se směrnici seznámili své zaměstnance i moderátory teleshoppingů. Veškerá textová sdělení doprovázející prodej zboží v živém vysílání jsou uvedena do souladu s pravidly pro označení zboží. Rovněž zkontroloval označování prodávaného zboží, aby v budoucnu odpovídalo podmínkám puncovního zákona. Žalobce s ohledem na neprodlenou nápravu žádal správní orgán k přihlédnutí k těmto okolnostem a upuštění od uložení pokuty, případně uložení nízké pokuty.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že puncovní úřad vydal dne 25. 2. 2019 oznámení sp.zn. R-68/2019-Ko-7 o zahájení přestupkového řízení s žalobcem.
12. Žalobce dne 28. 2. 2019 sepsal vyjádření k zahájení přestupkového řízení, ve kterém uvedl, že si je vědom pochybení ohledně prodeje zboží s nižší ryzostí, než je povolené v ČR, i chyb v označení zboží k prodeji. Žalobce zopakoval, že učinil nápravu, vypracoval směrnici a žádá o upuštění od uložení pokuty, nebo uložení nízké pokuty.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

13. Z doplnění k zahájenému přestupkovému řízení ze dne 4. 3. 2019 vyplývá, že puncovní úřad konstatoval, že žalobce sice sdělil, že si je vědom svých pochybení a že ho situace mrzí a doložil směrnici, kterou mají zaměstnanci dodržovat a zároveň žalobce požádal o přihlédnutí k této situaci při stanovení výše pokuty, případně aby bylo od uložení pokuty upuštěno. Puncovní úřad ale zjistil, že dne 3. 3. 2019 při živém vysílání na TV Barrandov žalobce opět nabízel šperky, u kterých nedeclarovali příslušnou ryzost, vzniklo tedy podezření, že tímto jednáním žalobce opět porušil ust. § 40 odst. 2 puncovního zákona. Tato zjištění puncovního úřadu nesvědčí o účinnosti opatření, které žalobce učinil.
14. Žalobce v přípisu ze dne 11. 3. 2019 uvedl, že nastala technická chyba, kdy se na obrazovku dostal chybný popis. Jednalo se o živé vysílání, které je ovlivněno řadou faktorů a i přes veškerou snahu dodržet směrnici, došlo k chybě, kterou právě s ohledem na živé vysílání není možné zpětně zhojit. Žalobce si je vědom povinností dle puncovního zákona, proto přijal směrnici, aby měl pravidla, která má dodržovat, shrnuta přehledně v jednom dokumentu, který je dostupný všem zaměstnancům. Do budoucna bude klást ještě větší důraz na její dodržování, než dosud.
15. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce vypracoval směrnici, ve které uvádí pravidla dle puncovního zákona, např. podmínky zákonné ryzosti pro vyrábění nebo dovoz šperků ze zahraničí pro prodej v ČR. Ve směrnici uvádí, že se pravidla vztahují jak na prodej zboží na eshopu, tak na teleshopping vysílání v ČR, i na kamenné prodejny. Za splnění povinností jsou odpovědni všichni zaměstnanci, kteří zajišťují prodej, distribuci či skladování šperků. Směrnice nabývá účinnosti okamžikem přijetí. Směrnice není datována, ani není uvedeno, kdy byla přijata.
16. Puncovní úřad vydal dne 26. 3. 2019 rozhodnutí, sp. zn. R-68/2019-Ko-12, kterým byl žalobce shledán vinným, jak bylo zjištěno dne 15. 9. 2018 - 13. 1. 2019 a 3. 3. 2019 v rámci živého vysílání na TV Barrandov a na základě stížnosti spotřebitele, že prodal 1 kus šperku hmotnosti 0,75 g a ryzosti 416/1000 Au a opakovaně při TV vysílání nabízel k prodeji zboží ryzosti 416/1000 Au a 375/1000 Au — tedy nižší než nejnižší zákonné ryzosti, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 za doplnění ust. § 5 puncovního zákona, a že opakovaně při živém TV vysílání na TV Barrandov neoznačil šperky zlaté a stříbrné dle ryzosti, čímž porušil ust. § 39 odst. 2 puncovního zákona. Svým jednáním naplnil skutkové podstaty přestupků podle ust. § 43 odst. 1 písm. c) a odst. 3 puncovního zákona, přestupků spáchaných z nedbalosti. Uložil žalobci pokutu ve výši 125.000 Kč a uložil mu povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí puncovní úřad ve vztahu k uložené pokutě uvedl, že přihlédl ke skutečnosti, že se jedná o již druhé opakované zjištění porušení puncovního zákona žalobcem (pravomocně uložena pokuta rozhodnutím sp. zn. R-606/2018-Ko-9 ve výši 85.000 Kč za neoznámení zahájení činnosti, za dovoz zlatého zboží nižší než nejnižší zákonné ryzosti a za vydání dokladu bez údaje o ryzosti prodaného zboží). Puncovní úřad také uvedl, že jako polehčující okolnost přihlédl k součinnosti žalobce, jeho vyjádření, ale zároveň zohlednil skutečnost, že prevence avizovaná žalobcem se ukázala jako málo účinná, což je demonstrováno i stížnostmi spotřebitelů, jejichž práva musí puncovní úřad chránit.
17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že bylo zjištěno, že ve dnech 15. 9. 2018 - 13. 1. 2019 a 3. 3. 2019, v rámci živého televizního vysílání na TV Barrandov a na základě stížnosti spotřebitele, prodal žalobce 1 ks zlatého šperku ryzosti 416/1000 Au a opakovaně při televizním vysílání nabízel k prodeji zlaté zboží ryzosti

416/1000 Au a 375/1000 Au. Na základě stížnosti spotřebitele, podané dne 23. 10. 2018 na pracovišti puncovního úřadu, Praha, přijal puncovní úřad k dodatečné puncovní kontrole 1 kus šperku deklarovaného na prodejním dokladu jako „18 Gold Couture Singapore Chain 0,68 g, 0,68 gms“, s označením 10 K. Toto označení v karátech odpovídá zjištěné ryzosti 416/1000 Au. Dále bylo dne 15. 9. 2018 zjištěno, že žalobce při živém televizním vysílání na TV Barrandov nabízel k prodeji zboží označené jako „10 K Gold Ring“. Přičemž nejnižší povolená zákonná ryzost pro dovezené zlaté zboží je v ČR 585/1000 Au. Šperky nižších ryzostí se nesmějí v České republice (za účelem tuzemského obchodu) vyrábět ani do ČR dovážet. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 za doplnění § 5 puncovního zákona. Žalobce opakovaně při živém televizním vysílání na TV Barrandov neoznačil šperky zlaté a stříbrné dle ryzosti, čímž porušil ust. § 39 odst. 2 puncovního zákona.

18. Dne 14. 10. 2018 žalobce při živém vysílání na TV Barrandov nabízel k prodeji zboží označené jako „Zlatý řetízek, 45,72 cm, 0,62 g“ a dne 8. 1. 2019 pak při živém televizním vysílání na TV Barrandov nabízel k prodeji přívěsek označený jako „Přívěsek - zlato s tanzanitem a diamantem, 0,34 karát, váha 0,378 gram“. Zboží tedy nebylo v obou uvedených případech označeno platným ryzostním označením. Tímto jednáním porušil ust. § 40 odst. 2 puncovního zákona.
19. Žalobce žádné ze zjištění puncovního úřadu nezpochybnil, vyjádřil lítost nad vzniklou situací a uvedl způsob nápravy. Žalobce tvrdil, že na základě zjištění puncovní inspekce zavedl interní směrnici ohledně prodeje výrobků z drahých kovů vycházející z puncovního zákona. Tato interní směrnice je dle žalobce závazná pro všechny jeho zaměstnance. Žalovaný uvedl, že odvolání je zaměřeno pouze na výši uložené pokuty, neboť se jí jeví jako nepřiměřeně vysoká. Z rozhodnutí I. stupně je však zcela zřejmé, že puncovní úřad přihlédl k ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 25. 2. 2020 (dále jen „zákon o přestupcích“), mj. k povaze a závažnosti přestupku, rovněž i k polehčující okolnosti, což je v tomto případě aktivní spolupráce žalobce v průběhu řízení. Rovněž ale nelze opomenout přítěžující okolnost, což je v tomto případě spáchání více přestupků. Rovněž fakt, že navzdory tvrzení žalobce, že je jeho snahou do budoucna se uvedených pochybení vyvarovat, se pochybení opakovalo i po zahájení přestupkového řízení, tj. 3. 3. 2019, což jednoznačně svědčí o neúčinnosti žalobcem uváděných opatření. Žalovaný zjistil, že ačkoli je v interní směrnici uvedeno, že „nabývá účinnosti okamžikem přijetí“, žalobce nikde neuvádí datum jejího přijetí a písemnost tak zcela postrádá dataci. Písemnost tak nelze považovat za platnou a argument, že vydání směrnice je dokladem snahy, aby k zjištěným pochybením do budoucna již nedocházelo, nelze považovat za dostatečný.
20. Žalovaný neshledal odvolání jako důvodné. Bylo jednoznačně prokázáno porušení zákona ze strany žalobce a ten zjištěný skutkový stav nijak nerozporuje. Subjektivní stránka zavinění nemusela být žalobcem naplněna, to však neznamená nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť zavinění je zde stanoveno jako objektivní, tedy odpovědnost za výsledek, který bezesporu nastal. Správní orgán po zvážení všech skutečností a s ohledem na opakovaně zjištěné porušení puncovního zákona (v roce 2018 pravomocně uložena pokuta rozhodnutím sp. zn. R-606/2018-Ko-9 ve výši Kč 85 000,- za neoznámení zahájení činnosti, za dovoz zlatého zboží nižší než nejnižší zákonné ryzosti a za vydání dokladu bez údaje o ryzosti prodaného zboží) přistoupil k uložení pokuty v uvedené výši, která odpovídá 25 % možné zákonné sazby. Tato částka zcela jistě

není likvidační, avšak je pravděpodobné, že dostatečně odradí od dalšího protiprávního jednání a zároveň umožní žalobci pokračovat v podnikání, přičemž přiměřeně reflektuje spáchaná provinění. Správní orgán zhodnotil podle ust. § 50 správního řádu všechny důkazy, přičemž sice neprokázal, že ze strany žalobce šlo o vědomé jednání, avšak pro právní kvalifikaci správního deliktu podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. a) a c) trestního zákona postačuje i pouhá nedbalost, neboť odpovědnost za protiprávní jednání je trestním zákonem definována objektivně, tj. jako odpovědnost za výsledek. Tím byly uvedené skutkové podstaty správního deliktu nepochybně dostatečně naplněny. Správní orgán proto s přihlédnutím k ustanovení § 44 odst. 1 a 3 trestního zákona, stanovil výši pokuty při dolní hranici zákonného rozpětí, které umožňuje uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Žalovaný má za to, že trestní úřad při ukládání pokuty správně využil diskreční pravomoc danou mu zákonem.

Jednání před soudem

21. Při jednání u soudu zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a navrhl zcela shodně jako v písemné žalobě, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, anebo uloženou pokutu snížil, popř. upustil od jejího uložení.

Posouzení věci soudem

22. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).
23. Je nutno zdůraznit, že žalobce uplatnil v žalobě jen námitky ve vztahu k výši uložené pokuty, naplnění skutkových podstat přestupců nenamítá.
24. Pokud jde o hlediska, která musí správní orgán hodnotit v rámci úvahy o výši uložené pokuty, je nutno poukázat na ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a o řízení o nich. Patří mezi ně hodnocení povahy a závažnosti přestupku, okolnosti jeho spáchání. Uvedený zákon pak definuje v následujících ustanoveních, co se rozumí povahou a závažností přestupku (§ 38 zákona) a co se rozumí polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi (§ 39 a § 40 zákona), které jsou rovněž ve výčtu, uvedeném v § 37 zákona, uvedeny.
25. Žalobce v podané žalobě namítal, že při rozhodování o přiměřenosti výše pokuty žalovaný pouze konstatoval, že Trestní úřad přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, avšak tento závěr žádným způsobem blíže neodůvodňuje a z prvostupňového rozhodnutí naopak tato skutečnost nevyplývá. Trestní úřad uvádí formálně, že přihlédl k ustanovení § 37 a násl. zákona o přestupcích, pouhý odkaz na uvedené ustanovení lze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí o výši uložené pokuty.
26. Tuto námitku shledal soud důvodnou, byť byla uplatněna ve zcela obecné poloze, aniž by sám žalobce konkrétně uvedl, které skutečnosti měly být hodnoceny.
27. Z odůvodnění jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí vyplývá, že byly hodnoceny polehčující a přitěžující okolnosti, které jsou však pouze jedním z hledisek,

kteře jsou v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon č. 250/2016 Sb.) uvedeny. V daném případě přicházelo zejména posouzení otázky povahy a závažnosti přestupku podle § 37 písm. a) uvedeného zákona, povaha činnosti žalobce podle § 37 písm. g).

28. Zejména hlediska, která jsou uvedena v § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, obsahující demonstrativní výčet skutečností, které je v rámci povahy a závažnosti přestupku nutno hodnotit, nejsou v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí uvedeny. Je sice konstatováno, že žalobce se dopustil opakovaného porušení zákona, což bylo správně hodnoceno jako přitěžující okolnost, ale délkou doby protiprávního jednání, způsobem spáchání přestupku, významem a rozsahem následku přestupku se správní orgány nezabývaly. Význam zákonem chráněného zájmu je zmíněn v souvislosti s nutností ochrany spotřebitele, aniž by bylo blíže uvedeno, jak se tato skutečnost promítla do výše uložené pokuty.
29. Pokud žalobce v podané žalobě dovozuje s odkazem na výše uplatněnou námitku o odkazu na ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, že Puncovní úřad se nezabýval obsahem § 37 uvedeného zákona, neboť z odůvodnění vyplývá, že zřejmě ani nevěděl, že posouzení polehčujících a přitěžujících okolností je součástí postupu podle § 37 tohoto zákona, jde o domněnku, která nemá oporu v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí a nekoresponduje námitce, o tom, že se správní orgány ustanovením § 37 nezabývaly, pouze na toto ustanovení odkázaly. Z odůvodnění prvostupňového správního orgánu nevyplývá, že by polehčující a přitěžující okolnosti byly hodnoceny mimo ustanovení § 37 zákona. Naopak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán přihlédl k ustanovení § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, když uvedl, že jde o druhé opakované jištěné porušení puncovního zákona (tedy o přitěžující okolnost – pozn. soudu), s tím, že dále přihlédl i k polehčující okolnosti s výhradou o neúčinnosti tvrzené prevence. Nic nepřisvědčuje domněnce žalobce o tom, že Puncovní úřad nevěděl, že posouzení polehčujících a přitěžujících okolností je součástí postupu podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.
30. Pokud jde o námitku ohledně interní směrnice žalobce, je nutno konstatovat, že správní orgány neřešily otázku její platnosti, nedovozovaly, že tato směrnice je neplatná proto, že přijetí směrnice není výslovně datováno. Úvaha o nedostatečnosti (neúčinnosti) interní směrnice se odvíjí od skutečnosti, že správní orgány i poté, kdy podle tvrzení žalobce byla tato směrnice přijata a byli s ní seznámeni zaměstnanci i jiní pracovníci žalobce, žalobce svým dalším jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. To žalobce nijak nerozporuje.
31. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a v rozporu s právními předpisy s tím, že je přesvědčen, že Puncovní úřad překročil meze volného správního uvažování při rozhodování o výši uložené pokuty, když uložená sankce je nepřiměřeně vysoká. Pokud jde o námitku, která spočívá v tom, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a v rozporu s právními předpisy, je nutno konstatovat, že žalobce neuvádí, žádné konkrétní skutečnosti, v čem spatřuje vnitřní rozpornost, nepřezkoumatelnost, věcnou nesprávnost a rozpor s právními předpisy. Soudu nepřísluší blíže dovozovat, v čem, žalobce uvedené okolnosti spatřuje, s tím, že pokud jde o konkrétnější námitky, je nutno odkázat na to, co bylo k předcházejícím uplatněným námitkám uvedeno výše. Určitou nedostatečnost spatřuje soud ve skutečnosti, že se správní orgány nedostatečně zabývaly hledisky, která

jsou uvedena v § 37 zákona odpovědnosti za přestupky, jak je výše rovněž uvedeno. Jiné důvody nepřezkoumatelnosti soud neshledal.

32. Pokud jde o námitku o překročení meze volného správního uvážení při rozhodování o výši uložené pokuty, i zde je nutno konstatovat, že žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti, proto se soud nemohl s přihlédnutím k obecně uplatněné námitce touto námitkou blíže zabývat. Obdobně to platí o tvrzení, že sankce nepřiměřeně vysoká, když žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti a okolnosti, ze kterých by bylo možno nepřiměřenost uložené pokuty dovodit. Tvrzení, že se otázkou výše pokuty, nezabýval žalovaný správní orgán, nemá oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když je zřejmé, že žalovaný, jako odvolací orgán, byl ve stručné podobě, otázku výše uložené pokuty hodnotil.
33. Dále žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, namítá, že žalovaný neodůvodnil tvrzení, že pokuta není zcela jistě likvidační a toto riziko nelze na základě spisu vyloučit. Soud uvádí, že žalobce si z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyčlenil pouze úryvek, který se mu účelově hodí do argumentace. Nejvyšší správní soud v usnesení opravdu dochází k závěru, že je nutné při úvaze zohlednit majetkové a osobní poměry pachatele, ale také uvádí, že: *„Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.“* Zároveň Nejvyšší správní soud také upozorňuje, na odlišný význam pojmu osobní a majetkové poměry u právnických osob a jiný přístup k ukládání „likvidačních pokut“ právnickým osobám. Správní orgány ve zde dotčeném případě zohlednil výši pokuty, kterou stanovil při dolní hranici zákonného rozpětí, zohlednil také skutečnost, že žalobci byla již v minulosti uložena pokuta ve výši 85.000 Kč a konstatoval, že považuje za nutné uložit pokutu v takové výši, která reflektuje spáchané provinění a zároveň odradí žalobce od dalšího protiprávního jednání. Je zřejmé, že správní orgány ze své činnosti osobu žalobce znají. Z obsahu správního spisu nevznikly žádné důvodné obavy, které by nasvědčovaly o existenčním ohrožení žalobce, jakožto právnické osoby, či jeho podnikání v důsledku uložení pokuty ve výši 125.000 Kč. V daném případě bylo správnímu orgánu zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení žalobce a tedy nebylo nutné, aby správní orgány činili dodatečná šetření ohledně majetkových poměrů žalobce. O správnosti daného závěru svědčí také skutečnost, že v průběhu správního řízení žalobce nijak netvrdil ani neprokazoval svou majetkovou situaci a také v žalobě pouze namítá, že ze spisu nevyplývá, že by pokuta hypoteticky nemohla být likvidační, ale již netvrdí ani neproazuje, že likvidační je. Ze samotného usnesení NSS, na které odkazuje žalobce, vyplývá, že záleží především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby pokuta na něj neměla likvidační důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých majetkových poměrech. Pokud by byla pokuta pro žalobce likvidační, jistě by toto namítal již v rámci odvolání proti rozhodnutí punčovního úřadu, což ale neučinil a jak je uvedeno výše, neučinil to ani v rámci správní žaloby. Soud tedy považuje danou námitku za účelovou.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení přísluší. Soud při posuzování výše přiznané náhrady vycházel z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že právo na náhradu

nákladů řízení přichází v úvahu tehdy, jde-li o důvodně vynaložené náklady. Soud v této věci dospěl k závěru, že úkon spočívající v účasti při ústním jednání u Městského soudu v Praze nelze za důvodně vynaložené náklady považovat, když zástupce žalobce pouze odkázal na písemné vyhotovení žaloby a v závěrečném návrhu zkonstatoval petit, který je uveden v písemném vyhotovení žaloby. Účast na jednání byla zcela formální. Z tohoto důvodu soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) a 2x režijní paušál ve výši 300 Kč, celkem tedy odměna za zastupování ve výši 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce doložil, že zástupce je plátcem DPH, je k této částce nutno připočíst daň z přidané hodnoty ve výši 1. 428 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování představuje částku 8 228 Kč. Náklady řízení pak představují i zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy náklady řízení činí 11 228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.